

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 60/2012-25

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 22. marca 2012 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej a zo sudcov Jána Lubyho a Ladislava Orosza v konaní o sťažnosti JUDr. J. K., Ž., zastúpeného advokátom Mgr. L. K., Ž., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 285/2007, za účasti Okresného súdu Žilina, takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo JUDr. J. K. na prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 285/2007 p o r u š e n é b o l o .

2. Okresnému súdu Žilina p r i k a z u j e , aby v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 285/2007 k o n a l b e z z b y t o č n ý c h p r i e t a h o v .

3. JUDr. J. K. priznáva finančné zadostučinenie v sume 2 500 € (slovom dvetisícpäťsto eur), ktoré mu je Okresný súd Žilina povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Žilina je povinný uhradiť JUDr. J. K. trovy konania v sume 255,82 € (slovom dvestopäťdesiatpäť eur a osemdesiatdva centov) na účet jeho právneho zástupcu Mgr. L. K., Ž., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. septembra 2011 doručená sťažnosť JUDr. J. K., Ž. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom Mgr. L. K., Ž., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietrahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 285/2007 (ďalej len „namietané konanie“).

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ podal 9. januára 2007 okresnému súdu návrh, ktorým sa domáhal vydania platobného rozkazu na zaplatenie 101 822 Sk (3 379,87 €) proti J. D. (ďalej len „odporkyňa“). Okresný súd o návrhu sťažovateľa rozhodol platobným rozkazom sp. zn. 8 Ro 15/2007 z 2. marca 2007, ktorým odporkyňu uložil povinnosť uhradiť sťažovateľovi žalovanú pohľadávku. Proti platobnému rozkazu podala odporkyňa odpor, vec bola prevedená do registra „C“ a je vedená pod sp. zn. 8 C 285/2007.

Sťažovateľ v sťažnosti okrem iného uvádza:

„... Vo veci boli konané viaceré pojednávania (v rokoch 2008 a 2009) bez toho, aby súd vo veci rozhodol, pričom na poslednom konanom pojednávaní súd uznesením ustanovil vo veci znalca. Znalecký posudok bol vyhotovený dňa 16. 7. 2010 a žalobcovi doručený dňa

10. 8. 2010 s výzvou na vyjadrenie sa k nemu. Žalobca sa k predmetnému posudku písomne vyjadril dňa 10. 8. 2010.

Od tej doby Okresný súd Žilina vo veci neurobil žiaden úkon smerujúci k rozhodnutiu vo veci samej. Vzhľadom na skutočnosť, že sa nejedná po právnej stránke o zložitý návrh, a súd vo veci nekoná už 13 mesiacov, mám za to, že dochádza k neodôvodneným prieťahom v konaní.

Dňa 24. 8. 2011 bola odoslaná predsedovi Okresného súdu Žilina sťažnosť pre prieťahy v konaní podľa § 62 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Do podania tejto sťažnosti nebola sťažovateľovi doručená odpoveď na sťažnosť (napriek uplynutiu zákonnej 30 dňovej lehoty).“

Podľa sťažovateľa „... k prieťahom dochádza výlučne zavinením súdu. Vlastným konaním či pasivitou sťažovateľ k prieťahom nijako neprispel.“. Sťažovateľ konštatuje, že „... Okresný súd Žilina od doručenia znaleckého posudku prijatia dňa 3. 8. 2010, t. j. 13 mesiacov do dnešného dňa neurobil žiaden úkon, ktorým by prispel k ukončeniu stavu právnej neistoty.

Z uvedeného vyplýva, že súdne konanie trvá od podania návrhu cca 4 roky a 9 mesiacov bez toho, aby sa právoplatne skončilo. Sťažovateľ tvrdí, že k prieťahom dochádza výlučne zavinením súdu. Vlastným konaním či pasivitou sťažovateľ k prieťahom nijako neprispel.“.

Na základe skutočností uvedených v sťažnosti sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd o nej nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo JUDr. J. K. na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky bolo porušené.

2. Okresnému súdu Žilina v konaní pod sp. zn. 8 C/285/2007 prikazuje konať bez zbytočných prieťahov.

3. JUDr. J. K. priznáva primerané finančné zadosťučinenie v sume 3 000,- € (slovom: tritisíc eur) ktoré je Okresný súd Žilina povinný JUDr. J. K. vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Žilina je povinný uhradiť Mgr. L. K., advokátovi trovy konania pred Ústavným súdom vo výške 255,82 €.

Svoj návrh na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia sťažovateľ odôvodňuje takto „... *Dôvodom je skutočnosť, že súdne konanie pred Okresným súdom Žilina je vystavený neodôvodneným útokom odporcu a jeho súčasný príjem predstavuje iba starobný dôchodok. Ďalším dôvodom je právna neistota, ktorej musí čeliť už viac ako 4 roky a 9 mesiacov.*

Ak súdne konanie trvá tak dlho, ako v predmetnej veci, je sťažovateľ toho názoru, že zodpovednosť Okresného súdu Žilina sa týka okrem hmotnej i psychickej ujmy, ktorú tým utrpel a Okresný súd Žilina je povinný túto nemajetkovú ujmu nahradiť v peňažnej protihodnote. Jej výšku považuje sťažovateľ za primeranú vzhľadom na závažnosť a dlhodobosť zásahu do jeho práva ako aj na doterajšiu rozhodovaciu prax Ústavného súdu SR.

Napokon priznanie finančného zadosťučinenia by malo Okresný súd Žilina donútiť ku konaniu bez zbytočných prietáhov v tomto i v obdobných prípadoch, vyjadrujúc tak jeho zodpovednosť za ujmu, ktorá účastníkovi vzniká v dôsledku dlhodobej právnej neistoty.

Ústavný súd sťažnosť predbežne prerokoval a uznesením č. k. IV. ÚS 60/2012-14 z 2. februára 2012 ju prijal na ďalšie konanie. Po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie ústavný súd vyzval právneho zástupcu sťažovateľa a predsedu okresného súdu, aby sa vyjadrili, či trvajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie. Právny zástupca sťažovateľa a predseda okresného súdu ústavnému súdu oznámili, že netrvajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie.

Vzhľadom na oznámenie právneho zástupcu sťažovateľa a predsedu okresného súdu, že netrvajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie, ústavný súd v súlade s § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil od ústneho pojednávania, pretože došiel k záveru, že od neho nebolo možné očakávať ďalšie objasnenie veci.

Predseda okresného súdu vo svojom prípise sp. zn. 1 SprS 407/2011 z 24. novembra 2011 predložil ústavnému súdu vyjadrenie zákonného sudcu, s ktorým sa stotožnil, keď uviedol, že „*Vyjadrenie sudcu považujte za stanovisko Okresného súdu Žilina*“.

Vo vyjadrení zákonného sudcu sa uvádza:

„Vybavovanie vecí bolo poznačené celkovou zaťaženosťou súdneho oddelenia. Boli vybavované staršie veci, a to dielčím spôsobom uvedené iba podľa poradia od najstarších s prihliadnutím na zoznam pojednávaní (napokon zostavený štvrťročne od obdobia 7/2010): 8 C 166/96, 8 C 759/98, 8 C 692/2000, 8 C 34/2001, 8 C 50/2002, 8 C 87/2003, 2 C 312/2003, 27 C 92/2003, 8 C 190/04, 8 C 37/2005, 8 C 53/2005, 8 C 59/2005, 8 C 60/2005, 13 C 88/2005, 8 C 110/2005, 8 C 137/2005, 8 C 154/2005, 8 C 322/2005, 8 C 33/2006, 8 C 101/2006, 8 C 104/2006, 8 C 114/2006, 8 C 179/2006, 8 C 190/2006, 8 C 290/2006, 18 221/2007 a ďalšie, za celkového počtu vecí v súdnom oddelení presahujúcom počet 300. Tieto staršie veci sú spravidla skutkovo zložité o neboli skončené z dôvodov plynúcich prevažne ešte pred môjho nástupu do funkcie sudcu. Navyše súd bol personálne nestabilný, s fluktuáciami na poste tajomníčky a asistentky senátu do obdobia februára 2011 a s absenciou vyššej súdnej úradníčky od mája do polovice októbra 2011, s problematickou možnosťou prerozdelenia práce s prihliadnutím na priority v jednotlivých veciach a vzhľadom na celkovú zaťaženosť súdu. Na tunajšom súde tiež prebehla od 18. 10. 2010 do 27. 4. 2011 revízia Krajským súdom v Žiline, so závermi rôzneho charakteru, ktoré nasvedčujú predpokladom vzniku prietahov v súdnych konaniach z objektívnych dôvodov. Jedným z opatrení prijatých už v priebehu trvania tohto konania bolo konkrétne sledovanie postupu v konaniach toho času starších ako 4 roky. Došlo aj k chybe v manipulácii so spisom, keď spis v tejto veci bol omylom fakticky bez vyznačenia pripojený ku spisu iného konania č. k. 8 C 308/2005, ktorý bol zároveň predložený s vlastným opravným prostriedkom a tým bol tunajší spis dočasne fakticky stratený. Každopádne s aktuálnou predkladacou správou bol postúpený Krajskému súdu Žilina.“

Právny zástupca sťažovateľa napriek predchádzajúcej výzve ústavného súdu nezaujal stanovisko k vyjadreniu predsedu okresného súdu.

Z vyžiadaného súdneho spisu ústavný súd zistil takýto priebeh namietaného konania:

1. Dňa 9. januára 2007 podal sťažovateľ okresnému súdu návrh, ktorým sa domáhal vydania platobného rozkazu na zaplatenie 101 822 Sk (3 379,87 €) proti odporkyňi z titulu úhrady nedoplatku nájomného; okresný súd návrhu sťažovateľa vyhovel platobným rozkazom z 2. marca 2007.

2. Odporkyňa podala 5. apríla 2007 proti platobnému rozkazu odpor. Z uvedeného dôvodu bola 13. apríla 2007 vec prevedená do registra „C“ a namietané konanie je vedené pod sp. zn. 8 C 285/2007.

3. Dňa 2. októbra 2007 sťažovateľ podal návrh na rozšírenie účastníkov na strane odporcu o manžela odporkyne.

4. Odporkyňa podaním z 19. decembra 2007 požiadala okresný súd o oslobodenie od súdnych poplatkov; o tejto žiadosti okresný súd rozhodol až 5. mája 2008 tak, že jej čiastočne vyhovel.

5. Dňa 10. novembra 2008 okresný súd nariadil prvé pojednávanie vo veci na 3. december 2008 (po takmer dvoch rokoch od podania návrhu, pozn.).

6. Podaním z 21. novembra 2008 sťažovateľ požiadal o čiastočné späťvzatie návrhu.

7. Na pojednávaní konanom 3. decembra 2008 okresný súd v časti, v ktorej sťažovateľ požiadal o späťvzatie návrhu, konanie zastavil a pojednávanie odročil na 21. január 2009; toto pojednávanie bolo z dôvodu na strane zákonného sudcu (školenie) zrušené a odročené na 9. február 2009.

8. Dňa 9. februára 2009 sa uskutočnilo pojednávanie za účasti účastníkov konania a bolo odročené pre účely vykonania ďalšieho dokazovania na 11. marec 2009; toto bolo z dôvodu kolízie termínov pojednávaní odročené na 25. marec 2009.

9. Na pojednávaní uskutočnenom 25. marca 2009 boli vypočutí účastníci a svedok a pojednávanie bolo odročené na 29. apríl 2009 pre účely vykonania ďalšieho dokazovania; toto pojednávanie bolo zrušené a odročené na 6. júl 2009 a následne aj toto pojednávanie bolo zrušené a odročené na 28. september 2009.

10. Pojednávanie uskutočnené 28. septembra 2009 bolo odročené na neurčito pre účely nariadenia znaleckého dokazovania a rozhodnutia o oslobodení odporcov od súdnych poplatkov.

11. Dňa 24. novembra 2009 okresný súd uznesením nariadil znalecké dokazovanie (z odboru ekonómie a manažmentu, odvetvia kontrolingu) a rozhodol o neuložení povinnosti zložiť preddavok na znalecké dokazovanie odporcami z dôvodu, že spĺňajú podmienky na oslobodenie od súdnych poplatkov; znalec si uznesenie prevzal 7. decembra 2009.

12. Okresný súd vyzval znalca na prevzatie spisu (4. januára 2010), znalec spis prevzal osobne 4. marca 2010 (v uznesení o nariadení znaleckého dokazovania mu bola uložená lehota 90 dní na vypracovanie posudku); znalec vypracoval posudok a spis doručil okresnému súdu 19. júla 2010.

13. Dňa 28. júla 2010 okresný súd rozhodol uznesením o priznaní znalečného; proti tomuto uzneseniu podal sťažovateľ 10. augusta 2010 odvolanie.

14. Okresný súd predložil spis Krajskému súdu v Žiline na rozhodnutie o odvolaní sťažovateľa proti uzneseniu z 28. júla 2010 až 30. septembra 2011.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľ sa sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 285/2007.

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou

účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04).

Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník konania obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Táto povinnosť súdu a sudcu vyplýva z § 6 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 prvej vety OSP, podľa ktorej len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietáhom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (IV. ÚS 74/02, III. ÚS 111/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). Za súčasť prvého kritéria sa považuje aj povaha prerokovanej veci.

Podľa uvedených kritérií posudzoval ústavný súd aj sťažnosť sťažovateľa.

1. Predmetom konania je rozhodovanie o návrhu sťažovateľa, ktorým sa domáha zaplatenia sumy 101 822 Sk z titulu nedoplatku nájomného. Ústavný súd z obsahu spisu, z vyjadrenia sťažovateľa a okresného súdu a nimi predložených na vec sa vzťahujúcich listín nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala právnu alebo faktickú zložitosť veci, aj keď pripúšťa, že po skutkovej stránke bolo potrebné vykonať dokazovanie, ktorého

uskutočnenie si objektívne vyžadovalo určitý čas (odborné posúdenie listinnej dokumentácie znalcom); táto skutočnosť ale nemôže ospravedlniť neodôvodnenú nečinnosť, resp. neefektívnu činnosť okresného súdu v namietanom konaní.

2. Po preskúmaní spisovej dokumentácie ústavný súd konštatoval, že sťažovateľ ako účastník súdneho konania pred okresným súdom neprispel k predĺženiu namietaného konania. Naopak, ústavný súd zistil, že sťažovateľ bol v doterajšom priebehu konania aktívny, poskytoval okresnému súdu požadovanú súčinnosť (zúčastňoval sa nariadených pojednávaní, reagoval na výzvy okresného súdu v ním určených lehotách) a podaním sťažnosti proti porušovaniu svojho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov (24. augusta 2011) sa domáhal zvýšenia aktivity okresného súdu v namietanom konaní.

3. Tretím hodnotiacim kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, bol postup okresného súdu v namietanom konaní. Ústavný súd pritom vychádzal zo svojej ustálenej judikatúry, podľa ktorej zbytočné prietahy v konaní môžu byť zapríčinené nielen samotnou nečinnosťou všeobecného súdu, ale aj jeho neefektívnou činnosťou, teda takým konaním, ktoré nevedie efektívne k odstráneniu právnej neistoty (II. ÚS 32/03, IV. ÚS 267/04, IV. ÚS 182/08).

Zo súdneho spisu vyplýva, že okresný súd nariadil vo veci prvé pojednávanie až po uplynutí takmer dvoch rokov od podania návrhu. V nasledujúcom období okresný súd nariadil ďalších päť pojednávaní, z ktorých tri boli z rôznych dôvodov zrušené a odročené, čo signalizuje, že jeho činnosť bola nesústredená a neefektívna. Okresný súd bol podľa názoru ústavného súdu neefektívny aj pri zabezpečovaní vypracovania znaleckého posudku. Za neospravedliteľnú z hľadiska požiadavky na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov ústavný súd považuje skutočnosť, že okresný súd doručil odvolaciemu súdu spis na rozhodnutie o odvolaní sťažovateľa proti uzneseniu o znalečnom až po uplynutí viac ako 13 mesiacov od jeho podania. Podľa názoru ústavného súdu najmä uvedené skutočnosti spôsobili, že vo veci okresný súd ani po uplynutí viac ako 5 rokov od začatia konania ešte meritórne nerozhodol.

Obranu okresného súdu odôvodňujúcu nečinnosť nadmerným množstvom vecí a personálnymi problémami ústavný súd nemohol akceptovať. V tejto súvislosti poukázal na svoju doterajšiu judikatúru (pozri napr. I. ÚS 23/03), v zmysle ktorej nedostatočné personálne obsadenie súdu a nadmerné množstvo vecí, v ktorých sa musí zabezpečiť súdne konanie, by mohli len dočasne ospravedlniť vzniknuté prieťahy, a to len v tom prípade, ak sa na ten účel prijali včas adekvátne opatrenia. Ústava v čl. 48 ods. 2 zaväzuje predovšetkým súdy ako garantov spravodlivosti, aby prijali príslušné opatrenia umožňujúce prerokovanie vecí, a teda vykonanie spravodlivosti bez zbytočných prieťahov. I keď nie všetky nástroje na vyriešenie tzv. objektívnych okolností sa nachádzajú v dispozičnej sfére vedenia súdu či konajúceho sudcu, nemožno systémové nedostatky v oblasti výkonu spravodlivosti pripisovať na ťarchu účastníkov súdneho konania a mieru ochrany ich základného práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy oslabiť poukázaním na dlhodobu obmedzené personálne kapacity príslušných súdov.

Ústavný súd na základe uvedeného dospel k záveru, že neodôvodnenou nečinnosťou a neefektívnou činnosťou okresného súdu došlo v namietanom konaní k zbytočným prieťahom, a tým aj k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie predmetnej veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (bod 1 výroku tohto nálezu).

Vzhľadom na skutočnosť, že namietané konanie nebolo v čase rozhodovania ústavného súdu ešte právoplatne skončené, ústavný súd podľa čl. 127 ods. 2 ústavy okresnému súdu prikázal, aby v ďalšom období konal v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 285/2007 bez zbytočných prieťahov (bod 2 výroku tohto nálezu).

III.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Sťažovateľ žiadal aj o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 3 000 € z dôvodov uvedených v časti I tohto nálezu.

Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04). Podľa názoru ústavného súdu prichádza v tomto prípade do úvahy priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. Pri určení jeho sumy ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti uplatňovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Ústavný súd vychádzajúc predovšetkým z doterajšej dĺžky namietaného konania, neodôvodnenej nečinnosti a neefektívnej činnosti okresného súdu, aktívneho správania sťažovateľa ako účastníka konania a predmetu sporu (spor o zaplatenie sumy 101 822 Sk) dospel k záveru, že v danom prípade bude priznanie finančného zadosťučinenia v sume 2 500 € primerané konkrétnym okolnostiam prípadu (bod 3 výroku tohto nálezu).

Ústavný súd napokon rozhodol podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde aj o úhrade trov konania sťažovateľa, ktoré mu vznikli v súvislosti s jeho právnym zastupovaním advokátom Mgr. L. K. Sťažovateľ žiadal o priznanie úhrady trov konania v sume 255,82 €, ktorá neprevyšovala sumu vypočítanú podľa vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov

za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov; ústavný súd preto priznal úhradu trov konania v sume požadovanej sťažovateľom (bod 4 výroku tohto nálezu).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. marca 2012